

opusdei.org

Boj, blízkosť, poslanie (20): Rozsievачi pokoja a radosti

Velká část nášho apoštolátu spočíva v tom, že prenášame našu pokojnú radosť do srdc tých, ktorí sú zarmútení a bez nádeje.

22.01.2026

Chudobná žena, natiahnutá na zemi s lampou, ktorá sotva osvetľuje priestor, nedokáže skryť svoje rozrušenie. Opakovane sa jej v mysli

vracajú tie isté výčitky, zatiaľ čo unavenými očami, s čoraz menšou nádejou, prehľadáva všetky kúty svojho domu. Jedna z jej desiatich strieborných drachiem sa stratila; a s ňou prinajmenšom celý deň práce. Napokon to nie je tragédia, a predsa sa nedokáže zmieriť s tým, že by tieto úspory len tak odpísala, akoby sa nič nestalo (porov. Lk 15,8).

Je len málo pocitov takých skľučujúcich ako strata potrebnej veci vo vlastnom dome. K nepríjemnosti zo straty sa pridáva tušenie, že hoci ju nevidíme, musí byť niekde veľmi blízko. Niečo podobné sa deje s plnosťou srdca, ktorú nazývame šťastím. Zvyčajne, keď sa veciam darí, je šťastie pre nás ako minca na svojom mieste v mešci: nevenujeme mu osobitnú pozornosť. No len čo nás z akéhokoľvek dôvodu zaplaví smútok alebo nám vychladne srdce, začneme sa pýtať, kde sa nám stratilo...

Nechať sa nájsť Bohom

Uprostred svojho horlivého hľadania žena zrazu zbadá drobný záblesk striebristého svetla, ktorý na okamih prejde miestnosťou. Pomalým pohybom sa nadvihne a upriami pohľad na spodnú časť malého stolíka. Ako sa k nemu približuje s čoraz väčšou istotou, minca jej odráža svetlo lampy – a s ním sa jej vracia aj radosť a nádej (porov. Lk 15,8–9).

Toto krátke a všedné podobenstvo je prekvapujúce aj výkladom, ktorý mu dáva sám Pán. Ježiš nám ukazuje, že tou mincou sme my — každý jeden, každý hriešnik — a že Boh i všetci jeho anjeli sa radujú zakaždým, keď nás nájdú (porov. Lk 15,10). Nepomer medzi hodnotou mince a radosťou ženy, ktorá pozýva svoje susedky osláviť túto udalosť, má názorne ukázať, do akej miery Božie milosrdenstvo presahuje všetky

ľudské meradlá. Zároveň nám však pomáha rozpoznať skutočný prameň nášho šťastia: nechať sa nájsť Bohom. Najautentickejšia radosť, ktorú môžeme zakúsiť, je tá, ktorá naplňa Pánovo srdce a zakaždým sa prelieva aj do nás, keď sa necháme milovať.

Mohli by sme si myslieť, že hoci je to všetko veľmi pekné, ľahšie je radovať sa vtedy, keď máme úspech alebo keď sa darí ľuďom, ktorých milujeme. Radosť je napokon cit, ktorý sprevádza vlastnenie dobra^[1]. Svätý Josemaría však píše: „Tvoja radosť nemá byť radosťou fyziologického druhu, ako je radosť zdravého zvieraťa. Radosť, ktorú by si mal mať, je iná, nadprirodzená, ktorá pochádza z toho, že si odovzdal všetko — aj seba — do milujúceho náručia svojho Boha Otca“^[2]. To je najhlbší prameň našej radosti, ktorá nespočíva ani tak vo vlastnení konkrétnych dobier, ako skôr v postoji srdca: v radosti Božích detí.

„Máme, môžeme mať vždy ,nádej, ktorá nezahanbuje‘, nie pre istotu v seba samých ani v čokoľvek na tomto svete, ale ,lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali‘ (Rim 5,5)“^[3].
—.

Je, samozrejme, veľmi prirodzené, že si pre seba i pre iných želáme úspech a zdravie. Robíme to neustále, už len tým, že sa navzájom pozdravíme alebo niekomu poprajeme veľa šťastia pred výzvou či ťažkosťou. Okrem toho, z pohľadu viery, tešiť sa z dobrých vecí je spôsob, ako byť vďační Bohu, ktorý sa o nás vo svojej prozreteľnosti vždy stará s jemnosťou. Všetky dobré veci v živote nás môžu viesť k zvolaniu spolu s Tobiášom: „Zvelebený si za to, že si ma potešil a že sa nestalo, čoho som sa obával, ale urobil si s nami podľa svojho veľkého milosrdenstva“ (Tob 8,16). Dokonca nás povedú k tomu, aby sme sa o

svoju radosť delili, pretože zakaždým, keď sa nám darí a práve preto prežívame zdravú radosť zo života, môžeme vnútri počuť tie múdre slová, ktoré svätý Pavol pripisuje samotnému Ježišovi: „Blaženejšie je dávať ako prijímať“ (Sk 20,35). Naše chvíle modlitby sa tak môžu stať časom, keď sa pýtame, ako sa o tieto dary a túto radosť podeliť s inými. Aj obdobia hojnosti nás tak budú viesť k Bohu.

Zároveň však vieme, že sme neboli stvorení pre radosť s dátumom spotreby. To, po čom naše srdce túži najhlbšie, nie je, aby sa nám na zemi vo všetkom darilo, ale aby sa nám darilo v nebi: aby sme mohli Boha milovať naveky spolu s mnohými drahými ľuďmi. A práve túto perspektívu môžeme ľahko stratiť zo zreteľa, ak nie sme pozorní vo svojom vzťahu s Bohom; potom by sme sa mohli sklznúť k svetskej zbožnosti alebo viere. Preto je

užitočným cvičením z času na čas sa zamyslieť nad tým, aké úmysly v našej modlitbe prevažujú. Boha, ktorý je naším Otcom, môžeme prosiť o čokoľvek. No čomu dávame väčšiu váhu? Pracovnému úspechu a zdraviu, alebo tomu, aby sme sa viac približovali k Bohu a privádzali k nemu aj druhých? Čo nás vedie k častejšej modlitbe: vyhliadka na budúcnosť bez finančných starostí, alebo obrátenie priateľa či príbuzného? Záleží mi viac na jedle a odeve, alebo na Božom kráľovstve a jeho spravodlivosti (porov. Mt 6,33)?

Radostne smutní

„Prečo sú ľudia smutní?“ pýtal sa raz svätý Josemaría. „Pretože sa náš život nevyvíja tak, ako sme to osobne očakávali a pretože sa vynárajú prekážky, ktoré nám bránia, alebo aspoň sťažujú spokojne robiť to, čo sme si predsavzali“^[4]. A v tomto, vysvetľuje svätý Augustín, trpia spolu

zlí aj dobrí: „trpia spolu nie preto, že by spoločne viedli skazený život, ale preto, že spolu milujú tento pozemský život“^[5]. Ide o prirodzený smútok, ktorý prezrádza lásku k životu a môže sa stať príležitosťou na obrátenie, na nové usporiadanie hodnôt. Ak sa však – nad rámec počiatočného sklamania – tento smútok začne zakoreňovať v našom srdci, možno je to preto, že sme zbožštili dobrá, o ktoré sme prišli, alebo preto, že sme hľadali radosť v príliš pomínuteľných veciach. Preto nám niekedy bolesť môže otvoriť dvere k silnejšej túžbe po šťastí neba, kde nás Boh „nájde“ už navždy. To je prísľub, ktorý sa skrýva v Ježišovom utešujúcom blahoslavenstve: „Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení“ (Mt 5,4).

Zároveň je možné občas zakúšať aj druh zármutku, ktorý pramení z našej časnosti — zo vzostupov a pádov života — a z neistoty, ktorá ich

sprevádza. Závoj tajomstva, ktorý nám niekedy zakrýva konečný zmysel udalostí, nás môže priviesť do stavu všeobecného alebo nejasného smútku, najmä ak má človek melancholickú povahu. Nie nadarmo jedna z najtradičnejších mariánskych modlitieb opisuje tento svet ako „slzavé údolie“^[6]__.

Tieto chvíle skutočnej bolesti by nás nemali príliš znepokojovať, pretože často odhaľujú hlboký spôsob prežívania, ktorý nám pomáha vstúpiť do otázok sveta a do tajomstiev ľudskej duše. Dôležité je, aby nás tento smútok neviedol k osamelosti ani k strate dôvery v Boha. Preto sa náš Otec raz pýtal: „Ale čo ak mojím krížom bude znechutenie alebo smútok? — V takom prípade by som s tebou bol šťastný aj v smútku“^[7]__. Je možné trpieť a zároveň dôverovať Bohu, prijímať jeho vôľu, aj keď sa nám zdá tajomná. Ako by sme si napríklad pri

náhlej smrti blízkeho človeka nemali spomenúť na tak ľudské slzy, ktoré Kristus vyronil nad smrťou svojho dobrého priateľa Lazára? A predsa práve v tejto chvíli bolesti Ježiš vydáva silné svedectvo o svojom vzťahu k Otcovi: „Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy počuješ“ (Jn 11,41–42).

„Moja duša je smutná až na smrť“ (Mt 26,38). Je ťažké si predstaviť, aké myšlienky zaplavili apoštolov, keď počuli tieto Ježišove slová v Getsemanskej záhrade, a ešte ťažšie je nahliadnuť do vnútra jeho ľudskej duše. Je tajomstvom, že Ježiš, hoci mal vždy plné vedomie svojej božskosti, mohol prejsť skúškou takej veľkej bolesti a horkosti. Vieme však, ako sa jeho modlitba končí: „Nie ako ja chcem, ale ako ty“ (Mt 26,39). Plniť Božiu vôľu, prijímať jeho plány, nie je vždy jednoduché. Niekedy môžeme, podobne ako Ježiš, pred neistou situáciou alebo ťažkým rozhodnutím

pocítiť určitý smútok; a predsa môžeme mať hlboko v duši, pod touto hmlou, radosť z toho, že sme Božími deťmi. Ako hovorí žalmista: „A keď som pri tebe, nič pozemské ma neteší“ (Ž 73,25).

„Nie každá bolesť ani každé odriekanie spôsobujú smútok, najmä keď sú prijaté s láskou a z lásky“^[8]. Pre toho, kto skutočne hľadá Pána, „majú zármutok, trápenie a bolesť inú príchut': zmiznú totiž, akonáhle naozaj prijmem Božiu vôľu, ak plníme jeho plány ako verné deti, hoci máme nervy napnuté na prasknutie a utrpenie sa zdá byť neznesiteľným.“^[9] Po Kríži, keď prijímame Božiu vôľu, nás vždy čaká radosť zmŕtvychvstania. Budeme počuť Ježiša, ako nám šepká: „Budete žialiť, ale váš smútok sa premení na radosť“ (Jn 16,20).

Zorganizovať oslavu

Keď má žena mincu opäť v rukách, vybehne zo svojho domu, aby priniesla dobrú správu. Hľadá susedky a priateľky, s ktorými by sa podelila o svoju radosť a porozprávala im, ako sa jej to podarilo. „Radujte sa so mnou, lebo som našla drachmu, čo som stratila“ (Lk 15,9).

Radosť má rozpínavú logiku: celá smeruje k oslave. Preto je prirodzené, že sa chceme podeliť o pocit pokoja, ktorý v nás prebýva: o vedomie, že sme Bohom milovaní — nájdení. Práve veľká časť nášho apoštolátu spočíva v tom, že prenášame našu pokojnú radosť do srdc tých, ktorí sú zarmútení a bez nádeje, aby sa chceli zúčastniť na Božej hostine (porov. Mt 22,4). Preto svätý Josemaría opisoval povolanie do Diela i povolanie všetkých kresťanov ako pozvanie byť „rozsievačmi pokoja a radosti“. Apoštolát kresťana, hovoril raz, „nie

je ani politickým programom, ani kultúrnou alternatívou: znamená šírenie dobra, šírenie túžby milovať, zasievanie pokoja a radosti v konkrétnych podmienkach“^[10].

Existuje aj druh oslavy, ktorá je povrchná, pretože kladie dôraz skôr na individuálne zážitky než na stretnutie medzi osobami, viac na hľadanie seba než na spoločenstvo^[11]. Vo svojej jednoduchosti nás podobenstvo o tejto žene vracia k podstate slávnosti: k zdieľanej radosti. Je pekné pomyslieť si, že oslavu, ktorú žena usporiada, aby sa podelila o svoju radosť, zaplatí tou istou mincou, ktorú pred chvíľou našla. Objavuje sa tu ďalšia rovina tejto božskej logiky, tak málo vypočítavej: tam, kde by naša myseľ myslela na šetrenie, Boh nás vyzýva, aby sme nešetrili na výdavkoch (porov. Lk 15,22–23).

Každý z nás, nezabúdajme, je touto mincou. Ak nás prišiel hľadať, je to preto, aby sa cez naše darovanie dostal k mnohým ďalším mužom a ženám v ich hlbokom smäde po šťastí. Na to sa potrebujeme nechať „minúť“ ako drachma, s vedomím, že v Božej láske máme bohatstvo, o ktoré nás nik nemôže pripraviť: „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč?“ (Rim 8,35).

* * *

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy! On nás potešuje v každom našom súžení, aby sme mohli aj my potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou útechou, ktorou Boh potešuje nás“ (2 Kor 1,3–4). Práve preto, že sme v každom okamihu

Bohom potešovaní, nositeľmi rán a neistôt, „smutní, a predsa vždy radostní“ (2 Kor 6,10), Pán nás posielal, aby sme potešovali všetkých, ktorých na svojej ceste stretáme.

„Radosti a nádeje, žalosti a úzkosti ľudí dnešných čias, najmä chudobných a všetkých, ktorí trpia, sú zároveň radosťami a nádejami, žalosťami a úzkosťami Kristových učeníkov“^[12]. Preto „žiarivé a radostné domovy“^[13], ako si svätý Josemaría predstavoval naše rodiny a centrá Diela, budú také nie ani tak pre vonkajšiu dokonalosť, ako skôr preto, že sú miestami, kde sa oslavuje Božie milosrdenstvo a odkiaľ vyžaruje hlboké šťastie. „Hovorím vám: Takú radosť majú Boží anjeli z jedného hriešnika, ktorý robí pokánie“ (Lk 15,10).

[1] F. Ocáriz, Pastoračný list,
10-03-2025.

[2] *Cesta*, č. 659.

[3] F. Ocáriz, Pastoračný list,
10-03-2025, č. 4.

[4] Sv. Josemaría, *Boží Priatelja*, č. 108.

[5] Sv. Augustín, *Boží štát*, I, IX, č. 3.

[6] Mariánska antifóna *Salve Regina*

[7] *Vyhňa*, č. 252.

[8] F. Ocáriz, Pastoračný list,
10-03-2025, č. 1.

[9] *Boží Priatelja*, č. 311.

[10] *Íst s Kristom*, č. 124.

[11] Porov. J. Pieper, *Una teoría de la fiesta* [Preklad: Teória oslavy],
Madrid, Rialp 2023.

[12] Pastoračná konštitúcia *Gaudium et Spes*, č. 1.

^[13] Sv. Josemaría, *List°* 29, č. 57; *Íst' s Kristom*, čč. 22, 27.

Gaspar Brahm

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/boj-blizkost-poslanie-20-
rozsievaci-pokoja-a-radosti/](https://opusdei.org/sk-sk/article/boj-blizkost-poslanie-20-rozsievaci-pokoja-a-radosti/) (05.03.2026)